

1

‘Oma? Ben je al thuis?’

Ik zette mijn sporttas in de gang en luisterde goed of ik voetstappen hoorde.

‘Oma?’

Het huis was stil... Te stil. Mijn oma moest wel thuis zijn, want haar auto stond op de oprit en ik wist dat ze niet aan het werk was vandaag.

‘Oma?’

Ik liep de keuken in, die helemaal verlaten was. Op het aanrecht lag een snijplankje met een appel en een mes. De appel was nog gewoon geel, dus het kon niet anders dan dat hij net gesneden was.

Ik zuchtte en liep de woonkamer in, die ook helemaal verlaten was. Waar was iedereen nou?

‘Opa? Oma? Jesse?’

Ik zuchtte diep en net toen ik me om wilde draaien, schrok ik ontzettend.

‘Aaaaah!’

Ineens voelde ik hoe iemand me van achteren beetpakte. In een reflex gooide ik mijn elleboog naar achteren en hoorde iemand kermen van de pijn.

‘Jesse! God! Laat me niet zo schrikken!’

‘Nee, dat zal ik vanaf nu nooit meer doen. Volgens mij heb je mijn neus gebroken!’

Ik keek naar zijn handen, waar het bloed tussendoor liep, en ging snel naar de keuken om een nat doekje te pakken.

‘Waarom laat je me zo schrikken, eikel!’ zuchtte ik.

‘Omdat het grappig is dat je zo makkelijk schrikt.’

‘Het is helemaal niet grappig, Jes, die mep tegen je neus heb je dik verdiend! Ik vind het bijna jammer dat hij niet gebroken is.’

Ik kneep met het doekje in zijn neus en hij kreunde zachtjes terwijl hij het van me overnam.

‘Waarom was je op zoek naar mijn moeder?’

Ik pakte het bebloede doekje aan, liep naar de kraan om het uit te spoelen en zuchtte.

‘Ik wilde vragen of ze nog bij mam geweest is.’

‘Hoezo? Jij niet dan?’

‘Nee... Al een tijdje niet meer.’

Hij pakte het doekje van me aan en hield het tegen zijn neus, die gelukkig alweer gestopt was met bloeden.

‘Waarom niet? Je kunt toch gewoon bij mijn zus langsgaan? Rosie bijt niet hoor.’

‘Ik kan het gewoon niet, Jesse... Hoe ze nu is, zo wil ik haar niet zien.’

Hij legde met een zucht het doekje terug op het aanrecht, sloeg zijn armen om me heen en wreef even over mijn rug.

‘Ik zal pap zo even vragen. Hij weet vast wel wat je hiermee aan moet.’

Ik drukte mezelf omhoog bij het aanrecht en haalde een hand door mijn haren. Jesse gaf me een stukje appel aan en ging naast me zitten.

‘Denk je dat je hier nog lang blijft?’

‘Zo lang als het nodig is, hoezo? Hebben jullie last van me?’

Jesse grinnikte en schudde zijn hoofd.

‘Nee hoor, als je je haar weer in een normale kleur verft in plaats van dat roze en die ring uit je neus haalt, mag je blijven.’

‘Het is maar goed dat jij mijn oom bent en niet mijn vader.’

‘Dat zou niet best zijn! Het is nu al raar dat ik je oom ben en dat je mijn ouders opa en oma noemt. We schelen net twee jaar!’

Nadat ik hem een duw had gegeven, sprong ik van het aanrecht op de grond. Hij had wel gelijk, het was heel erg gek dat ik een oom had die maar twee jaar ouder was dan ik. Hij was het jongere broertje van mijn moeder en leek qua uiterlijk precies op haar. Net als ik overigens, we hadden dezelfde blauwgroene ogen als mijn opa en hetzelfde haar, dat zo donker was, dat het af en toe bijna zwart leek. Althans, dat was mijn haar normaal gesproken. Een paar maanden geleden had ik het in een wilde bui helemaal geblondeerd en vervolgens donkerroze geverfd. Een kleur die zowel mijn ouders als mijn opa en oma en Jesse verschrikkelijk vonden.

Omdat Jesse en ik zoveel op elkaar leken en dus maar heel weinig scheelden in leeftijd, werden we heel vaak aangezien voor broer en zus. En zo voelde het stiekem ook wel een beetje. Het voelde alsof hij de oudere broer was die ik nooit gehad had. Al helemaal nu, door wat er gebeurd was.

Ik opende de koelkast om wat te drinken te pakken en gooide Jesse ook een blikje toe.

‘Ga je nog wat doen vandaag?’ vroeg hij.

‘Nee, ik ga morgen voor het eerst weer naar college, dus ik moet wat voorbereiden.’

Ik merkte dat mijn stem verdrietiger klonk dan de bedoeling was en probeerde naar hem te glimlachen, maar het kwam niet echt oprecht over.

‘Weet je zeker dat je verder wilt met die studie dan? Ik bedoel je deed het alleen om hem te kunnen helpen, toch?’

‘Ik weet het niet. Ik heb er nog niet zo over nagedacht, maar ik kan gewoon niet nog langer thuis blijven zitten. Er zijn al drie maanden voorbij.’

‘Het komt wel goed, Ava... En als ze naar hem vragen, of als je het moeilijk vindt, ga je gewoon weer naar huis.’

‘Dank je, Jess,’ zuchtte ik.

Hij gaf een klopje op mijn schouder en liep de trap weer op, naar zijn slaapkamer.

Snel pakte ik mijn sporttas uit en gooide mijn vieze kleren in de was, waarna ik naar mijn kamer liep. Ik liet mezelf op bed vallen en pakte mijn telefoon. Op het scherm stond een berichtje van mijn beste vriendin Jade: ‘Hé Aaf! Heb je zin om vanavond mee te gaan naar het strand?’

Bij het woord ‘strand’ ging er een rilling door mijn lichaam. Het strand was waar ik mijn hele leven gewoond had en waar ik ontzettend veel van hield. Maar sinds die ene dag... Ik kon het gewoon niet.

‘Hé Jade, nee... Sorry, strand en ik gaan nog steeds niet echt goed samen.’

‘Shit! Sorry Ava, daar heb ik helemaal niet bij nagedacht! Het spijt me verschrikkelijk.’

‘Het geeft niet. Zie ik je morgen?’

‘Ja! Tot morgen!’

Hoewel ik wist dat ik het me niet moest aantrekken, deed ik dat wel. Zij was dan misschien vergeten wat er gebeurd was, ik kon dat niet... Ik zou dit mijn hele leven met me meedragen, en elke keer als ik de zee of het strand zag, zou ik aan hem denken.

Het was ook de reden dat ik sinds die ene nacht bij mijn opa, oma en Jesse woonde. Naar huis gaan was te pijnlijk, er waren zo ontzettend veel herinneringen aan hem...

Met een boos gebaar veegde ik de tranen van mijn wangen en pakte een studieboek uit de kast. Ik was al drie maanden niet naar college geweest en de kans dat ik die achterstand ooit zou inhalen was heel erg klein. Maar ik moest het proberen. Ik had ooit voor deze studie gekozen om hem te helpen, en ook al was hij er nu misschien niet meer, hij zou wel willen dat ik de studie af zou maken.

Urenlang las ik in mijn studieboeken en las ik de mails van de docenten die me wekelijks samenvattingen van hun colleges hadden gestuurd, zodat ik thuis kon blijven zolang het nodig was. Het was alleen zoveel dat de letters begonnen te dansen voor mijn ogen en ik gaapte. Net toen ik mijn ogen dicht voelde vallen, hoorde ik beneden de stem waar ik op gewacht had.

‘Ava? Ben je thuis? Kom je eten?’

2

‘Ava? Jesse? Waar zitten jullie toch? Het eten staat klaar!’

Ik hoorde mijn oma de trap op komen en liep meteen naar de deur.

‘O, hier ben je!’ zei ze opgelucht.

‘Ben je wel gewoon thuis? Ik was je zonet aan het zoeken.’

‘Ja, ik was even met je opa in de schuur, er zijn weer babygeitjes geboren.’

‘O, leuk! Mag ik straks ook even kijken?’ vroeg ik haar enthousiast.

‘Ja, natuurlijk! Maar we gaan eerst eten, want Jesse moet volgens mij nog trainen vanavond.’

Ik liep achter haar aan naar beneden en hielp mijn opa de tafel te dekken. Het is gek hoe snel iets normaal voelt. Vroeger had ik hier heel vaak gelogeed, zeker toen mijn ouders met hun werk bezig waren en vaak weg moesten. Maar in de afgelopen jaren was het nooit meer voorgekomen. Na wat er gebeurd was, wilde ik alleen niet meer naar huis... en mijn opa en oma boden meteen aan dat ik bij hen kon komen wonen, tot het thuis allemaal weer een beetje normaal zou gaan.

Ik zette glazen en een karaf met water op tafel, waarna

ik aanschoof en wachtte tot mijn oma het eten op tafel zetten.

‘Waarom was je eigenlijk naar me op zoek? Ik realiseer me ineens dat ik dat helemaal niet heb gevraagd,’ zei ze terwijl ze de ovenschaal op tafel zette.

Ik zuchtte diep en prikte wat in het eten dat ze me opgeschepte.

‘Ik wilde weten of jullie nog bij mama geweest zijn... Of misschien iets van haar gehoord hebben.’

‘Ik niet,’ zei mijn oma. ‘Jij wel, Ralph?’

Mijn opa schudde zijn hoofd en nam een slokje water.

‘Nee, ik ben afgelopen week twee keer naar haar toe gereden, maar ze doet gewoon niet open. Ze wil niemand zien.’

Het werd even helemaal stil aan tafel, alsof iedereen dacht aan wat er gebeurd was. Ik zag dat mijn oma zich in moest houden om niet te gaan huilen en ikzelf nam snel een slokje water, terwijl mijn opa zijn vork neerlegde en diep zuchtte.

‘Ze heeft gewoon hulp nodig, maar ze wil niemand zien. Ik weet niet meer wat ik met haar aan moet, Lex...’

‘Het is ook niet niks wat er is gebeurd, hè Ralph? Ik kan me niet eens voorstellen wat ik zou doen als ik... Nee, ik wil er niet over nadenken.’

‘Wie kan wel tot haar doordringen, misschien die vriendin van haar? Lou?’

Ik wist meteen over wie ze het hadden. Lou, of tante Lou zoals ik haar noemde, was de beste vriendin van mijn moeder. Haar man Darius, die ik beschouwde als mijn oom, was de zakenpartner van mijn vader en ook een heel goede vriend van mijn moeder. Al twijfelde ik of zij wel tot

mijn moeder zouden kunnen doordringen. Mijn moeder was een heel sterke vrouw geweest, met een krachtige wil. Ik had altijd enorm tegen haar opgekeken. Ze had ambitie, runde samen met Lou een succesvol bedrijf en nam daarnaast een aantal zaken per jaar aan als advocaat. Ook was ze een geweldige moeder, die ondanks alle drukte in haar leven Nolan en mij altijd op de eerste plaats had gezet. Als ik terugdacht aan mijn jeugd, had ik alleen maar mooie herinneringen. Herinneringen aan onze vakanties naar Mallorca, waar mijn familie een vakantiehuis bezat. Maar ook gewoon aan thuis, de feestdagen als we met zijn allen rond de kerstboom zaten om liedjes te zingen en cadeautjes uit te pakken. Of die paar keer dat de vader van Nolan langs was gekomen en ze met zijn tweetjes aan Nolans motor sleutelden, waar hij destijds nog lang niet op mocht rijden.

Maar sinds die ene gebeurtenis was alles ineens anders. Ik had mijn moeder van een sterke vrouw naar een teruggetrokken schim van zichzelf zien gaan, en ik wist niet of we haar ooit nog terug zouden krijgen. En het stomme was dat ik haar heel goed snapte. Voor mij was het al erg wat er gebeurd was, maar voor haar was het nog erger...

‘Ik vind dat Noah maar eens wat beter voor haar moet zorgen. Ze is zijn vrouw en hij is nog vaker weg dan anders. Volgens mij is hij nu nooit meer thuis. Heb jij hem nog gezien, Ava?’

Ik schudde mijn hoofd, zelfs na al die maanden vond ik het moeilijk om iets over mijn vader te horen. We waren altijd twee handen op één buik geweest. Hij was mijn grote held en hoewel ik later precies zoals mijn moeder wilde worden, was hij degene aan wie ik al mijn vragen

stelde en mijn geheimen toevertrouwde. Maar wat hij gedaan had... Ik wist niet of ik hem dat ooit kon vergeven. Het was zo erg dat ik niet wist of ik hem nog wel wilde zien of spreken.

‘Waardeloos,’ bromde mijn opa.

‘Ralph, dat kun je toch niet zeggen waar Ava bij is?’ zuchtte mijn oma.

‘Waarom niet? Hij heeft haar toch ook pijn gedaan? Ze woont nu al drie maanden hier omdat ze door hem niet naar huis kan.’

‘Je kunt hem niet de schuld geven, Ralph. Het is niet zijn schuld dat N...’

‘STOP!’ gilte ik.

Iedereen keek me verbaasd aan en ik merkte dat de tranen over mijn wangen begonnen te stromen.

‘Ava?’ zei Jesse zachtjes.

‘Stop! Ik kan niet... Sorry, ik ga naar boven,’ stamelde ik.

‘Ava! Nee, je moet eten. Sorry, blijf nou...’ zei mijn oma zachtjes.

Zonder iets te zeggen stond ik op van tafel en rende de trap op naar mijn kamer, waar ik de deur dichtgooide. Huilend liet ik me tegen de deur zakken, terwijl ik mijn oma beneden hoorde huilen en mijn opa hoorde schreeuwen.

Ik snapte zijn frustratie wel. Ik was ook boos op mijn vader en in zekere zin ook op mijn moeder...

Maar wat er gebeurd was, daar had niemand schuld aan. Het was niemands schuld dat... shit... ik kon er niet eens aan denken, alleen dat maakte het voor mijn gevoel al te definitief, het idee dat hij nooit terug zou komen.

Ik hoorde dat het beneden langzaam wat stiller werd en na een tijdje hoorde ik het gerammel van de vaatwasser, waar de borden in gezet werden.

Voorzichtig krabbelde ik overeind en ik liep naar mijn nachtkastje, waar ik een boekje uit haalde. Ik vouwde het open en keek recht in zijn ogen. De prachtige, donker-groene ogen waar ik als kind altijd zo jaloers op was geweest.

Ik pakte de foto uit het boekje en hield hem tegen mijn hart.

‘O, Nolan. Ik mis je zo verschrikkelijk... Waarom nou jij?’

3

Na een veel te korte nacht waarin ik mezelf voor het eerst in weken weer in slaap had gehuild, werd ik veel te vroeg wakker. Ik sleepte mezelf naar de badkamer, waar ik naar mijn opgezette, met bloeddoorlopen ogen keek en ernstig twijfelde of ik mijn college niet alsnog kon skippen. Maar dat zou zonde zijn. De drie maanden die ik nu al achterliep, zouden heel lastig zijn om in te halen, maar als ik nog langer zou wegblijven, werd het onmogelijk. Ik was al zo ver gekomen en hoewel ik nog een lange weg te gaan had, was dit de opleiding die ik al wilde doen toen ik klein was.

Alleen maar om hém te helpen, ging er ineens door mijn hoofd.

Al sinds Nolan heel jong was, was bekend dat hij iets aan zijn hart had. Wat het precies was, wisten ze niet, mijn ouders wisten alleen dat Nolans biologische vader en diens vader die hartafwijking ook hadden. Er was niet echt een naam voor, maar het zorgde ervoor dat Nolan bij grotere inspanningen vaak last had van ernstige hartkloppingen. Ik had ooit eens opgevangen dat Logan, de vader van Nolan, in het ziekenhuis had gelegen na een hartaanval. Mijn grootste angst was mijn kleine broertje te verliezen aan

zoiets, dus al sinds dat ik heel klein was, riep ik dat ik dokter wilde worden om Nolan te kunnen helpen. Inmiddels zat ik in mijn vijfde jaar geneeskunde. Nog één jaar en dan was ik klaar om met mijn specialisatie te beginnen. Uiteindelijk wilde ik graag cardioloog worden, zodat ik uit kon zoeken waar het nou precies misging bij Nolan, en of er iets was wat ik kon doen om hem te helpen.

Toen ik op de eerste dag bij de kennismaking vertelde waarom ik deze opleiding wilde doen, was er een cardioloog die meteen geïnteresseerd was in dit onderzoek. Ze vroeg me of het mogelijk was om Nolan en zijn vader te onderzoeken, maar het probleem was dat we amper contact hadden met Nolans vader. Logan kwam hooguit één keer per jaar langs en was dan ook heel snel weer weg. Het gekke was dat we helemaal niets over die man wisten en mijn ouders zeiden niet hoe het kwam dat ik een jonger broertje had met een andere vader, terwijl mijn ouders gewoon getrouwd waren. Al wist ik natuurlijk best wel dat dat alleen maar kon omdat mijn moeder kennelijk een foutje had gemaakt. De keren dat Nolans vader in de afgelopen zeventien jaar langs was gekomen, waren makkelijk op twee handen te tellen, en ik moet zeggen dat ik het altijd een beetje ongemakkelijk vond als hij er was. Nolan en hij leken als twee druppels water op elkaar, al had Nolan wel die zachte blik die mijn moeder ook had. Logan vond ik altijd een beetje eng. Hij was enorm groot, kon je ontzettend intens aankijken en het leek alsof hij altijd boos was. Maar Nolan was weg van hem en keek ontzettend tegen hem op. Daardoor werd hij ook vaak teleurgesteld als Logan had beloofd te komen en niet kwam.

Het laatste dat we over Logan hoorden, was dat hij op Nolans twintigste verjaardag zou komen, maar hij kwam niet, en toen besloot Nolan naar het strand te gaan. Waar hij... nou ja... Waar we hem kwijtraakten.

Ik slikte en spatte snel wat water in mijn gezicht om te voorkomen dat ik weer zou gaan huilen. Snel pakte ik wat spullen bij elkaar en kleepte me aan toen er geklopt werd.

‘Ava? Ben je klaar?’

‘Jess? Kom maar binnen.’

Ik zag de deur opengaan en Jesse kwam binnen in zijn pak.

‘Hé, ik... eh... vroeg me af of je mee wilt rijden? Ik heb vandaag stage bij FIXEDIT en kan je bij de universiteit afzetten.’

Hij leek een beetje zenuwachtig, wat niet zo gek was gezien wat er gisteren tijdens het avondeten gebeurd was. Misschien was het wel fijn om met hem mee te rijden, dan konden we ook nog even praten.

‘Ja is goed, ik ben bijna klaar,’ zei ik zachtjes.

Hij kwam mijn kamer in en zonder iets te zeggen knuffelde hij me.

‘Ooit wordt het beter, Ava. Ik weet dat je er nu niets aan hebt en het niet gelooft, maar het kan niet anders dan dat het ooit makkelijker wordt...’

‘Ik weet het, Jess. Ik zie alleen zo op tegen de studie... en al die mensen weer zien.’

‘Het komt wel goed. En anders bel je me, dan haal ik je op en breng ik je weer naar huis.’

Ik knikte en liep naar de spiegel om me op te maken. Jesse ging ondertussen naar beneden en in de keuken hoorde ik hem zachtjes met mijn oma praten. Veel ver-

stond ik niet, maar ik hoorde wel dat hij zei dat ze er beter niet nu over kon beginnen, omdat ik zenuwachtig was voor college.

Ik kamde mijn haren en bond ze snel in een staart, waarna ik naar beneden liep.

Daar zaten mijn opa en oma aan de keukentafel en ondanks wat Jesse had gezegd, liep ze meteen naar me toe en gaf ze me een stevige knuffel.

‘Het spijt me, Ava, we hadden het er niet over moeten hebben waar jij bij was...’

‘Het geeft niet,’ zuchtte ik.

Ze gaf me nog een knuffel en overhandigde me een bakje met yoghurt en fruit, dat ik in de auto kon eten.

Niet veel later was ik met Jesse op weg naar de stad, waar we beiden studeerden. Ik studeerde op de campus naast het ziekenhuis en Jesse studeerde rechten aan dezelfde faculteit waar mijn ouders hadden gestudeerd. Hij had eerst een paar jaar bij **FIXEDIT** gewerkt omdat hij niet wist wat voor studie hij wilde doen, maar toen mijn vader hem aanbood zijn studie te betalen als hij daarna bij hem zou komen werken, greep hij die kans meteen aan.

‘Hoe gaat het met hem?’ vroeg ik zachtjes.

‘Met Noah? Eh... Ja, weet niet, hij is nog strenger dan anders en is heel veel weg. Hoezo?’

‘Heeft hij nog naar... mij gevraagd?’

Jesse dacht even na en schudde zijn hoofd.

‘Nee, eigenlijk niet. Sorry...’

Ik zuchtte en keek uit het raam. Drie maanden geleden was ik niet alleen mijn broertje verloren, die gebeurtenis had ons hele gezin uit elkaar getrokken en mijn vader kon me niet eens meer aankijken sinds dat gebeurd was. Hij

had al die tijd geen woord tegen me gezegd, en mijn moeder was amper aanspreekbaar...

Ik wist dat het gemeen van me was, maar ik had het gevoel dat ze me hadden laten vallen in de periode dat ik ze het meest nodig had. Zij waren hun zoon kwijt, maar ik mijn broertje. Het was iets waar niemand schuld aan had, maar toch vond mijn vader het nodig om ons de schuld te geven, en dat zou ik hem nooit kunnen vergeven.

‘We zijn er,’ zei Jesse zachtjes en meteen schrok ik op uit mijn droom.

‘Het komt goed, oké? En als het niet lukt, dan bel je maar...’

Ik knikte en gaf hem snel een kus op zijn wang, waarna ik uit de auto stapte. Ik hoopte zo dat hij gelijk had en dat het allemaal goed zou komen...